

Sygnatura akt II AKa 464/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Skorupka (spr.)

Sędziowie: SA Bogusław Tocicki

SA Piotr Kaczmarek

Protokolant: Katarzyna Szypuła

przy udziale Andrzeja Augustyniaka prokuratora Prokuratury (...)w O.

po rozpoznaniu 5 lipca 2023 r.

sprawy **D. S.**

oskarżonego o czyny z art. 258 § 1 kk, z art. 56 ust 3 w zw. z art. 59 ust 1 i 58 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i 12 § 1 kk oraz art. 64 § 1 kk i 65 § 1 kk, z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk i art. 157 § 1 kk i 57 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z 26 października 2022 r. sygn. akt III K 116/20

utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z 26 października 2022 r., III K 116/20 uznał D. S. za winnego:

popelnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku z tym, że przyjął, iż brał on udział w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie z innymi osobami, tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. orzekł karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

uznał oskarżonego D. S. za winnego popelnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, z tym, że w odniesieniu do recydywy precyzując, że oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 21.02.2008 r., sygn. III K 59/07,

- Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 19.03.2008 r., sygn. III K 50/07,

- Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 26.04.2012 r., sygn. III K 92/08,

kary orzeczone w powyższych wyrokach zostały następnie połączone w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23.04.2013 r., sygn. III K 32/13, a orzeczona tym wyrokiem kara łączna 5 lat pozbawienia wolności została odbyta w okresie od 7.10.2012 r. do 5.10.2017 r., z zaliczeniem okresów od 2.09.2006 r. do 3.09.2006 r. i od 7.10.2012 r. do 17.11.2015 r., a także przyjmuję, że oskarżony odniósł korzyść majątkową w kwocie 83.727 zł,

tj. występku z art. 56 ust.1 w zw. z art. 56 ust 3, i art. 59 ust. 1 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. 11 § 3 k.k. i art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k. i art. 57 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzekł karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 400 (czterystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) zł,

na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstwa w kwocie 83.727 zł (osiemdziesiąt trzy tysiące siedemset dwadzieścia siedem złotych 00/100),

na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) (...) w Z. w kwocie 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych 00/100),

na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek, na rzecz Skarbu Państwa substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, zatrzymanej u oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji w dniu 14.02.2017 r., a zapisanej pod poz. 1 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) oraz pod poz. 38 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (...),

uznał oskarżonego D. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, z tym że przyjął, iż następstwem czynu polegającego na stosowaniu przemocy opisanego w zarzucie, w celu zmuszenia funkcjonariuszy publicznych do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania oskarżonego było spowodowanie u funkcjonariusza Policji J. R. naruszenia czynności narządu ciała i rozstroju zdrowia, opisanego w art. 157 § 1 k.k., oraz przyjmuje kwalifikację prawną czynu z art. 178a § 1 k.k., art. 224 § 2 i 3 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. występku z art. 178a § 1 k.k., art. 224 § 2 i 3 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzekł karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat,

na podstawie art. 43 a § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 7.000 zł (siedmiu tysięcy złotych 00/100),

uznał oskarżonego D. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, z tym, że w odniesieniu do recydywy precyzuję, że oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne wyrokami:

Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 21.02.2008 r., sygn. III K 59/07,

Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 19.03.2008 r., sygn. III K 50/07,

Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 26.04.2012 r., sygn. III K 92/08,

kary orzeczone w powyższych wyrokach zostały następnie połączone w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23.04.2013 r., sygn. III K 32/13, a orzeczona tym wyrokiem kara łączna 5 lat pozbawienia wolności została

odbyta w okresie od 7.10.2012 r. do 5.10.2017 r., z zaliczeniem okresów od 2.09.2006 r. do 3.09.2006 r. i od 7.10.2012 r. do 17.11.2015 r.,

tj. zbrodni z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 2 k.k., art. 60 § 6 pkt 2 k.k. i art. 57 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzekł karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu)zł,

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1,2,6,9 części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. połączył kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego w pkt 2 i 9 części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 410 (czterystu dziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) zł,

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie od dnia 14.02.2017 r. godz. 14.40 do dnia 16.02.2017 r. godz. 13.05,

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

Wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego adw. I. P. w całości, zarzucając:

co do czynów opisanych w punktach I, II i IV części wstępnej wyroku naruszenie prawa materialnego, tj.:

art. 60§3 KK przez jego niezastosowanie i nieudzielenie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdy taki obowiązek nakłada art. 60§3 KK, bowiem sąd stosuje wymienioną instytucję w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia, a taka sytuacja ma miejsce w wypadku oskarżonego;

co do czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

art. 7 KPK przez skrajne naruszenie kryteriów oceny dowodów przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, wysuwanie wniosków nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym i naznaczonych negatywnym podejściem do oskarżonego, nierozważeniem wszystkich okoliczności sprawy, zwłaszcza tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, przekroczeniem granic swobodnej oceny i odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co doprowadziło do bezpodstawnego skazania go, bez uwzględnienia zasady in dubio pro reo, bowiem oskarżony w sposób spójny i logiczny wskazał, że nie miał świadomości, że osoby próbujące go zatrzymać były funkcjonariuszami policji, co oznacza, że oskarżony chciał uciec przed nieznanymi osobami, które chciały go zatrzymać i w efekcie nie naruszył przepisu art. 224§2 i 3 KK oraz przepisów art. 178a§1 KK i art. 157§2 KK, gdyż działał w warunkach kontratypu z art. 29 KK, tj. w błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność albo winę;

rażącą niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych oskarżonemu w stosunku do celów, jakie kara powinna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, polegającej na skrajnym naruszeniu dyrektyw wymiaru kary, mając na uwadze, że przy jej ustalaniu sąd pominął istotne okoliczności łagodzące, jak ujawnienie informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary łącznej roku pozbawienia wolności co do czynów określonych w punktach I, II i IV części wstępnej wyroku, przy zastosowaniu art. 60§3 KK oraz uniewinnienie oskarżonego od czynu z punktu III części wstępnej wyroku.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Apelacja jest niezasadna, gdyż sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisów postępowania wskazanych w skardze, ocenił dowody zgodnie z dyrektywą określoną w art. 7 KPK i ustalił fakty odpowiadające rzeczywistości stanowi rzeczy, a także prawidłowo wartościując zachowanie oskarżanego, w efekcie wymierzył mu adekwatną karę, środki karne i kompensacyjne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że zarzuty apelacji zostały wyraźnie wyodrębnione w dwie grupy. Pierwsza grupa zarzutów odnosi się do czynów opisanych w części wstępnej wyroku jako I, II i IV. Druga grupa zarzutów odnosi się do czynu opisanego w części wstępnej wyroku jako III. W pierwszej grupie postawiony został jeden zarzut odnoszący się do trzech czynów. Mianowicie, zarzut obrazy przepisu art. 60§3 KK, polegający na niezastosowaniu tego przepisu przy wymiarze kary za wymienione trzy czyny. Skarżący nie kwestionuje winy oskarżonego odnośnie do tych czynów ani okoliczności ich popełnienia. Nie jest też kontestowany opis zachowania oskarżonego.

W drugiej grupie, sformułowane zarzuty odnoszą się wyłącznie do czynu z punktu III części wstępnej wyroku. Pomimo wskazania, że zarzut dotyczy obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 KPK, ma on rozbudowaną treść. Dotyczy jednak nie tylko obrazy art. 7 KPK, ale także art. 5§1 KPK, art. 5§2 KPK oraz błędu w ustaleniach faktycznych, który skutkował bezpodstawnym uznaniem oskarżonego za winnego czynu z punktu III części wstępnej wyroku.

Niezasadne są wszystkie zarzuty sformułowane w obu grupach. Odnotować należy, że z protokołu rozprawy głównej z 17 października 2022 r. wynika, że obrońca oskarżonego nie wniósł o wymierzenie mu kary przy zastosowaniu przepisu art. 60§3 KK. W protokole rozprawy zapisano jednak, że „obrońca wnosi o uniewinnienie, z wyjątkiem tych przestępstw, do których sam się przyznał. Z daleko idącej ostrożności wnosi o nadzwyczajne złagodzenie kary. Oprócz tego, wnosi o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności”. Wymierzenia kary przy zastosowaniu przepisu art. 60§3 KK nie żądał również oskarżyciel publiczny.

Z wymienionych względów zabrakło w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku odniesienia się do instytucji z art. 60§3 KK. Świadczy to również o tym, że sąd pierwszej instancji nie widział możliwości zastosowania tego przepisu, pomimo jednoznacznego nakazu ustawy wyrażonego w zwrocie „sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary”, w wypadku dopełnienia przez oskarżonego warunków opisanych w tym przepisie.

Podnosząc zarzut obrazy przepisu art. 60§3 KK w uzasadnieniu apelacji podano, że składane przez oskarżonego wyjaśnienia „muszą być zgodne z rzeczywistością (prawdziwe), szczerze i konsekwentne”, a wiadomości przekazywane organowi powołanemu do ścigania przestępstw muszą być „według wiedzy sprawcy-temu organowi nieznane”.

Tymczasem D. S. przesłuchany po raz pierwszy w dniu 16.02.2017 r. wyjaśnił, że paczkę, w której znajdowały się środki odurzające w postaci (...) otrzymał od J., z którym siedział w Zakładzie Karnym w B., w którym odbywał karę pozbawienia wolności. Mieszka on w K.. Więcej danych o nim nie posiada. Po zabraniu tej paczki z umówionego miejsca, został zatrzymany przed swoim domem przez policję. Nie wie, dlaczego nie chciał dać się zatrzymać. Nie chce się wypowiadać na ten temat. W czasie szarpaniny z policjantami wypadła mu ta paczka i odrzucił ją na sąsiednią posesję. Nie chciał uszkodzić radiowozu. Gdy cofał, nie wyhamował i uderzył w przód tego radiowozu. Wyjaśnił również, że od grudnia 2016 r. sprzedawał w P. amfetaminę pięciu stałym odbiorcom, których danych nie zna. Osoby te zna w widzenia. Poza tym udzielił amfetaminy M. K. z L., nie mniej niż 3 gramy (Tom I, k. 86).

Podczas drugiego przesłuchania przeprowadzonego 16.02.2017 r. przez prokuratora,

D. S. podtrzymał wyjaśnienia złożone na policji (k. 88).

Dopiero po miesiącu, w czasie przesłuchania w dniu 10.03.2017 r., w obecności obrońcy, D. S. podał, że narkotyki otrzymywał od R., którego nazwiska nie zna. Mieszka on naprzeciwko piekarni. Odebrał od niego paczkę, w której

było 0,5 kg amfetaminy. Średnio każdego miesiąca kupował od R. około kilograma amfetaminy, którą rozprowadzał na terenie kraju. Nie sprzedawał jej w P. i powiecie (...) (k. 90).

W czasie czwartego przesłuchania w dniu 10.04.2017 r. D. S. wyjaśnił, że jego pierwsze i drugie wyjaśnienia były nieprawdziwe. Nie otrzymał narkotyków od J.. Taka osoba nie istnieje. Nie sprzedawał narkotyków pięciu stałym odbiorcom. Policjant coś chciał, więc im powiedział nie wiadomo co. Prawdziwe są wyjaśnienia z 10 marca 2017 r. (k. 92).

Prawdą jest, że oskarżony przyznał się do popełnienia czynów opisanych w punktach I, II i IV części wstępnej zaskarżonego wyroku i ujawnił okoliczności popełnienia tych przestępstw. Postawa oskarżonego znalazła wyraz przy wymiarze kary, gdyż sąd a quo potraktował to jako okoliczności łagodzące, co jasno wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Jeżeli oskarżony ujawnił okoliczności popełnionych przez siebie przestępstw i rolę jaką pełnił w zorganizowanej grupie przestępczej, którą kierował R. D., a także rolę innych osób w tej grupie, to informacje dotyczące przestępstw popełnionych przez R. P., A. L., M. R., J. J., S. J., R. S., M. P. (1), M. Z., K. P. i A. K. były niepełne.

W końcu należy zauważyć, że wobec D. S. i innych osób działających w grupie przestępczej R. D. prowadzony był pozaprocesowy podsłuch telefoniczny. Z tego źródła pochodzą zasadnicze informacje działalności przestępczej R. D., oskarżonego S. i pozostałych osób, które zostały później procesowo zweryfikowane za pomocą czynności przesłuchania D. S. i dalszych osób. Dzięki informacjom uzyskanym z podsłuchu pozaprocesowego, policja postanowiła też zatrzymać oskarżonego w dniu 14 lutego 2017 r.

Wynika stąd, że wyjaśnienia oskarżonego nie były konsekwentne, a początkowo były nieszczerze i nieprawdziwe. Świadczy to o braku dopełnienia przez oskarżonego okoliczności stanowiących przesłanki zastosowania instytucji z art. 60§3 KK, a w efekcie o bezzasadności podniesionego zarzutu.

Natomiast, mając na względzie przyznanie się oskarżonego i ujawnienie w czasie trzeciego i czwartego przesłuchania okoliczności popełnionych przestępstw, sąd meriti zastosował wobec niego nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60§2 KK i art. 60§6 pkt 2 i 3 KK, zgodnie z wnioskiem złożonym przez obrońcę na rozprawie głównej.

Odnosnie do drugiej grupy zarzutów zważyć należy, że w postępowaniu przygotowawczym J. R. (policjant) przesłuchany w dniu 15.02.2017 r. podał, że 14 lutego 2017 r. wspólnie z M. P. (2) i M. C. (1) wykonywał czynności w sprawie posiadania narkotyków przez D. S.. Obserwowali jego dom od zaplecza. M. P. (3) był w nieoznakowanym samochodzie marki K. (...). Około godz. 14,40 zobaczyli S. jadącego z dużą prędkością samochodem marki D. (...). Gdy podjechał pod dom skręcił w ślepą uliczkę prowadzącą na zaplecze. Świadek z M. C. (2) poszedł w jego kierunku, a P. wjechał na tą uliczkę, aby uniemożliwić S. wyjazd. Gdy S. zobaczył ich ruszył autem w głąb ulicy. Gdy dobiegli do niego krzyczeli „stój; policja” i pokazali legitymacje służbowe. D. S. nie reagował. Z piskiem opon zaczął cofać, uderzając w samochód, w którym był M. P. (3). Podbiegli do S., który zaczął przesiadać się na miejsce pasażera. Wtedy jego auto zaczęło toczyć się w dół. Gdy drzwi samochodu lekko się uchylily, świadek złapał je od góry obiema rękami, a wtedy S. szarpnął je i przytrzasnął mu ręce. M. C. (2) udało się otworzyć drzwi i na siłę obaj wyciągnęli S., który wpadł w szal. Wymachiwał rękami i kopał nogami. Krzyczeli, aby się uspokoił, że są z policji. W tym czasie dobiegł do nich M. P. (3) i usiłował obezwładnić S., ale obaj upadki na jezdnię. Wtedy założyli S. kajdanki.

J. R. zeznał również, że po interwencji, razem z M. P. (2) pojechał na pogotowie. Stwierdzono tam złamanie paliczka paznokciowego czwartego palce prawej ręki oraz obrzęk i krwiak podskórny śródreżca. Założono mu szynę gipsową (k. 1290).

M. C. (2) (policjant) z 27.02.2017 r. podał takie same okoliczności zdarzenia (k. 1295). Na rozprawie głównej w dniu 20 i 30 marca 2022 r. obaj policjanci podtrzymali zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Z zeznań wymienionych policjantów jasno wynika, że w czasie zatrzymywania D. S. krzyczeli „stój. Policja” oraz okazali legitymacje służbowe. Nie sposób przyjąć, że oskarżony nie słyszał tych komunikatów, tym bardziej, że interwencja policji miała miejsce na niewielkiej przestrzeni. Zresztą oskarżony wyjaśnił, że „w ostatniej chwili zobaczył radiowóz i nie zdołał wyhamować” oraz że „uderzył w przód radiowozu, gdyż nie chciał być zatrzymany”. W czasie pierwszego przesłuchania w dniu 16.02.2017 r. podał też, że nie wie, dlaczego nie chciał dać się zatrzymać. Powiedział, że nie chce się wypowiadać na ten temat.

W świetle wymienionych dowodów, sąd pierwszej instancji zasadnie uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, że nie wiedział, że jest zatrzymywany przez policję.

Sformułowany w apelacji zarzut obrazy art. 7 KPK jest oczywiście bezzasadny, tak samo jak zarzut obrazy przepisu art. 5§2 KPK. Sąd a quo ocenił swobodnie dowód z wyjaśnień oskarżonego i skonfrontował go z dowodami z zeznań policjantów J. R., M. C. (2) i M. P. (2), ustalając na podstawie tych dowodów, że oskarżony miał świadomość interwencji policji, że osobami usiłującymi go zatrzymać są policjanci. Oskarżony wiedział, że jest zatrzymywany przez policję. Nie chciał dopuścić do tego, dlatego uszkodził policyjny radiowóz i stosował przemoc wobec policjantów. O działaniu w jakimkolwiek błędzie nie może być mowy.

Podniesiony w tej kwestii zarzut jest w całości bezzasadny, również w tej części, w której kwestionuje się przypisanie oskarżonemu czynów z art. 224§2 i 3 KK, z art. 178a§1 KK i z art. 157§2 KK.

Niezasadne są również wnioski odwoławcze. Żądanie wymierzenia kar jednostkowych za czyny opisane w punktach I, II i IV części wstępnej wyroku oraz kary łącznej w oparciu o przepis art. 60§3 KK jest bezzasadne, gdyż nie zaktualizowały się warunki zastosowania tego przepisu. Sąd pierwszej instancji uwzględnił zaś postawę oskarżonego, jego przyznanie się i ujawnienie okoliczności popełnionych przestępstw, przez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kar wymierzonych za przestępstwa z punktów II i IV części wstępnej wyroku. Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy, mając na względzie związek podmiotowo-przedmiotowy występujący przy przypisanych oskarżonemu przestępstwach oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze kary. Okoliczności te nie są kwestionowane w apelacji.

Bezzasadne jest żądanie uniewinnienia oskarżonego od czynu z punktu III części wstępnej wyroku, gdyż podniesiony w tej kwestii zarzut okazał się chybiony, a ustalenia faktyczne sądu leżące u podstaw przypisania oskarżonemu czynu z art. 178a§1 KK, art. 224§2 i 3 KK, art. 157§2 KK w zw. z art. 11§2 KK – prawidłowe.

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.

SSA Bogusław Tocicki SSA Jerzy Skorupka SSA Piotr Kaczmarek